

Sygn. akt VI Ka 687/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2014 r.

sprawy **A. S.**

obwinionej z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 5 listopada 2013 r. sygn. akt II W 1090/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionej A. S. w ten sposób, że uniewinnia ją od popełnienia przypisanego jej czynu,

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 687/13

UZASADNIENIE

A. S. obwiniona została o to, że w dniu 18 kwietnia 2012 roku w O., powiatu (...), woj. (...), na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachowała należytej ostrożności, w wyniku czego doprowadziła do potrącenia pieszych uczestników ruchu przechodzących przez przejście, tj. P. R. oraz N. B., które to w wyniku zdarzenia doznały lekkich obrażeń ciała w postaci ogólnych potłuczeń skutkujących rozstrojem zdrowia na okres poniżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt IIW 1090/12:

I. uznał obwinioną A. S. winną tego, że w dniu 18 kwietnia 2012 roku w O., powiatu (...), woj. (...), na ul. (...) jako kierująca samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) uczestniczyła w wypadku drogowym, w którym doszło do potrącenia pieszych uczestników ruchu przechodzących przez przejście, tj. P. R. oraz N. B., w wyniku czego N. B. doznała lekkich obrażeń ciała w postaci zacerwienienia i otarcia łokcia lewego skutkujących rozstrojem zdrowia na okres poniżej dni siedmiu i czyn ten kwalifikuje z art. 93 § 1 kw i za to na podstawie art. 93 § 1 kw wymierzył jej karę grzywny w kwocie 400 zł (czterysta złotych),

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpow zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty niniejszego postępowania w kwocie 100 (stu) złotych zaś na podstawie art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył jej opłaty.

Z wyrokiem tym nie zgodziła się obwiniona A. S.. Skarżącą przede wszystkim zarzuciła rażąco niewspółmierność orzeczonej względem niej kary grzywny, której z uwagi na swoją sytuację materialną i rodzinną nie będzie w stanie uiścić, jak i zakwestionowała swoją winę co do przypisanego jej wykroczenia. Obwiniona domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie orzeczonej względem niej kary grzywny.

Sąd Okręgowy zauważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok podlegał zmianie poprzez uniewinnienie A. S. od popełnienia przypisanego jej wykroczenia, jednakże z innych powodów niż te podniesione przez nią w apelacji.

Sąd Rejonowy w rozstrzygnięciu zaskarżonego wyroku przypisał obwinionej popełnienie wykroczenia z art. 93 § 1 k.w. Za wykroczenie to odpowiada prowadzący pojazd, który uczestnicząc w wypadku, nie udziela niezwłocznej pomocy ofiarom tego wypadku.

Podkreślić przy tym należy, że treść wyroku, a nie jego uzasadnienie bądź np. materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, wskazuje na to jaki czyn został obwinionej przypisany, a więc za winnego popełnienia jakiego czynu obwiniona została uznana. Jednocześnie uznanie obwinionej w wyroku za winną opisanego tam czynu oznacza, że wszystko to, ale też i tylko to, co zostało ujęte w opisie czynu zostało obwinionej przez sąd przypisane. (por. wyrok SN z dnia 3 czerwca 2003 r., sygn. akt IV KK 116/03, OSNwSK 2003/1/1220; wyrok SA w Krakowie z dnia 3 lutego 1999 r., sygn. akt II AKa 1/99, KZS 1999/3/24; wyrok SN z dnia 8 marca 2006 r., sygn. akt III KK 281/05; wyrok SA w Katowicach z dnia 26 marca 2009 r., sygn. akt II AKa 49/09).

W opisie czynu, przypisanego A. S. w pkt. I części rozstrzygającej wyroku zawarte jest wyłącznie ustalenie, że obwiniona jako kierująca pojazdem uczestniczyła w wypadku drogowym na szkodę P. R. i N. B.. Brak jest natomiast ustaleń o nieudzieleniu przez kierującą niezwłocznej pomocy ofiarom wskazanego wypadku. Sąd Odwoławczy, będąc związany kierunkiem apelacji wniesionej wyłącznie na korzyść obwinionej i zakazem reformationis in peius (art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 kpow) nie może czynić w tym zakresie niekorzystnych ustaleń wobec obwinionej.

Skoro zatem czyn przypisany zaskarżonym wyrokiem A. S. nie wypełniał znamion wykroczenia z art. 93 § 1 k.w. Sąd Okręgowy stosownie do art. 62 § 3 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt. kpow był zobowiązany zmienić zaskarżony wyrok i uniewinnić obwinioną od popełnienia wykroczenia z art. 93 § 1 k.w. (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 kpow).

Stosownie do art. 436 k.p.k. Sąd Odwoławczy ograniczył rozpoznanie wniesionego środka odwoławczego do uchybienia podlegającego uwzględnieniu z urzędu, co czyni rozpoznawanie zarzutów podniesionych we wniesionej przez obwinioną apelacji bezprzedmiotowymi.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpow.